

SZABÓ ANNA VERSEI

MARCIUS

*Ös óta hordjuk a kabátot,
gyűrött már, mert sokszor megázott.
Kopottak utcánkban a házak
— hol késnek a tavaszi lázak?
A rügyek gyáva, sötét gombok.
Makacsul szürke téli gondok
ülnek rajtunk, köröttünk némán.
A föld mélye sem tudja még tán,
hogy jönnie kell a tavasznak.
Arcok és kezek fáznak, asznak.
— Didergő, fáradt, fanyar ízzel,
közönyösen, mint ki nem ízlel
és nem is vár tavaszi vágyat,
mint ha szellő zörrent egy ágat,
valahol mélyen,
bent, bent, egészen,
túl testen, léten,
a lelken is túl
és az észen,
egész közel, végtelen messze,
sötétben, mint a sötét este
— int valaki, aki nem élt még.
Se te, se én,
se olyan, akit ismerünk.
Homály fekete éjjelén
vár rád és rám.
Felé megyünk.*

HAJOZUNK

*Habok az óceánon egyenletest görögnek,
az esőcseppek ott is csak csöppenként csöpögnek.
Hajók bús kürtje harsan, halász hálója leng,
kőd kóvályog körötte, beburkol idegent,
barátot, halat, sellőt, mesét és igazgat,
szándékot, álmot, vágyat, szavunkra mit se ad.
A kiáltás hiába, csak zúg, csobog a hab.*

*Hajók bús kürtje harsan, indul, indul a test,
innenső partról átra, a föld más oldalára,
sok-sok hullámon át...*

*Mi pedig ernyedt vállal
hajózunk tompa álmok görgő nagy tengerén,
keresztül rémes mélyek mindent nyelő vizén,
apró bajjal telt mából távol szép végtelenbe,
gyűrött lepedőn, párnán a hétfőből a keddebe.*

SZEPTEMBER 8.

*Két lepkét láttam: kergetőztek,
a nap, a nap sütötte őket.*

*Fehérek voltak, mint a jázmin,
mint hogyha nem is volna más szín,*

*— csak még talán az égnek kékje:
Szűzmária ünneplő köténye.*

EGYES SZÁM ELSŐ SZEMÉLY,
MÚLT IDŐ

*Ültem, álltam,
jöttem, jártam,
hoztam, vittem,
bíztram, hittem,
megcsalódtam.*

*Alltam, álltam,
vágytam, vártam,
vittam, birtam,
sirtam, irtam,
olvastam, de másnak szólt.*

*Ittam, ettem,
híttam, mentem,
fültem, fáztam,
bíztram, vágytam,
eltemettem.*

*Megpróbáltam énekelni,
este lett.*